

Klemen Kordež
NIKOGARŠNJI ČAS
Roman v treh delih s krajšo
tragikomedijo na koncu

Prvi del
SKORAJ LJUBEZEN

Samir je ravno prišel izpod tuša in še ovit v brisačo vzel telefon z mize. Preveriti je hotel, ali je dekle, s katero se je po Tinderju dogovoril za zmenek, slučajno odpovedala srečanje. A v dvajsetih minutah, kolikor se je zadržal v kopalnici, ni dobil nobenega sporočila. Vsakič, ko je prijel telefon, na katerem ni bilo nobene ikone, ki bi ga opozarjala na kakšno novost, se mu je zdelo, da v rokah drži nekaj votlega.

Pred pol ure je nehalo rosi in sonce je pogledalo izza oblakov, zato je celo ulico preplavila svetloba. Z vsakim korakom je dobil drugačen pogled nanjo. Prodirala je skozi orošene liste dreves, se bleščala na avtomobilih in pločnikih. Cesta, po kateri je sedaj hodil kar po sredini, je dajala vtis, kot bi bila namazana z oljem. Pogledal je v vrsto meščanskih hiš na svoji desni, ki so bile zaradi dežja in sonca prav tako videti, kot bi žarele, predvsem pa so izstopale s svojo pretirano prenovo. Spomnil se je na fotografije iz šestdesetih in sedemdesetih let, ki mu jih je pred leti kazal sošolčev dedek, kjer so bile videti kot razpadajoči velikani, nekakšen spomenik prejšnjemu obdobju, za katerim so se dvigali novi socialistični bloki. Nekaj spokojnega je bilo na njih. Kot bi se že sprijaznile, da je čas njihovega sijaja preteklost. V prav te bloke se je kasneje vselil njegov oče, ko je v osemdesetih letih, takoj po končani poklicni šoli, dobil delo v Sloveniji. Zdaj je Samir živel v stanovanju, v katerem je odraščal, saj sta si njegova starša že

od nekdanj želela živeti v hiši in se vrniti v Bosno. Oče je po upokojitvi s svojimi sosedi posedal pred blokom, se pogovarjal o politiki in športu ter čakal, da bo tudi njegova žena izpolnila pogoje za upokožitev. »Če bi imel vsaj vrt ...« je vedno govoril in se spominjal manjše kmetije, na kateri je odraščal. »Tokrat mi je šlo vse na živce. Zdaj bi pa z največjim veseljem vstal ob štirih, pomolzel tistih nekaj krav, pospravil hlev in pokosil trato.« Samirjeva sestra se je že pred leti poročila in se preselila k možu, staršema pa je bilo žal drage najemnine, ki jo je moral Samir plačevati, zato sta takoj po mamini upokojitvi odšla nazaj v očetovo vas, kjer je že nekaj časa nazaj kupil na pol zgrajeno hišo in jo sedaj obnavljal.

Bar je izbrala ona. Imenoval se je Medvedja šapa. Kljub temu da je Samir Ljubljano dobro poznal, še nikdar ni slišal zanj, ob tem pa se mu je že zaradi imena zdelo, da gre za neko podeželsko oazo sredi centra mesta. Skrit je bil pod oboki nekakšnega nakupovalnega centra, ki je bil zgrajen v osemdesetih letih, zato je bilo v njem mogoče najeti tudi čisto majhne, nekaj več kot trideset kvadratnih metrov velike lokale, kar je bilo za sodobne gradbene standarde popolnoma nepojmljivo.

Usedel se je za eno od vgradnih miz s pripadajočimi klopni, ki so bile narejene iz lesa enake barve, s katerim so bile obložene tudi stene. V lokalu je bil še manjši točilni pult v obliki črke L. Zdolgočasena in malce preobilna natakaraica v zgodnjih štiridesetih je pristopila do njega in ga vljudno vprašala: »S čim

vam lahko postrežem?» Takoj je vedel, da se z rednimi strankami pogovarja drugače. Naročil je malo pivo in pogledal uro na telefonu, Tamara je zamujala pet minut. Šele zdaj je v praznem lokalu opazil še eno stranko, starejšega gospoda, ki je ob sedmih zvečer bral časopis in počasi srkal vino iz svojega kozarca. Zaradi ponošene jakne, rumenih zob in neobritega obraza se je Samirju zdel kot človek, ki ga prekriva patina nekega drugega časa. V tistem pa je gospod, ne da bi svoj pogled odvrnil od časopisa, iz žepa potegnil škatlico cigaret, si na Samirjevo začudenje eno prižgal in dolgo zadrževal prvi dim. Natarica je s telefonom v rokah slonela na enem izmed pultov in prav tako molče odprla predal pri nogah, iz njega vzela pepelnik in mu ga še vedno zatopljena v telefon brez besed položila na mizo. Nalahno ga je potegnil k sebi in otresel vanj.

Tamara je končno prišla z desetminutno zamudo. Natarica jo je pozdravila s komaj opaznim premikom glave, kot človek pomigne sodelavcu, ki ga vidi vsak dan. Očitno je bilo, da se poznata. Bila je veliko lepša in višja kot na slikah s svojega profila, a tudi občutno manj urejena. Dolge svetlo rjave lase, ki so ji segali čez ramena, je imela neoprane. Oblečena je bila v malce preveliko moško srajco – takoj je pomislil, da gre za srajco njenega bivšega fanta –, čeznjo je imela ogrnjeno črno usnjeno jakno, ki je izdajala rokarsko preteklost, spodaj pa je nosila malce ohlapne svetle kavbojke. Ob pogledu nanjo je hotel vstati, čemur pa se je Tamara le naglas zasmejala.

Torbico, ki je Samir zaradi tankega paščka do sedaj ni opazil, si je med usedanjem na drugo stran mize potegnila čez glavo in si ob tem razmršila lase. Natakaraica jo je s pogledom izza pulta vprašala, kaj bo pila, in Tamara je še med iskanjem pravega položaja na klopi pogledala proti Samirju in tudi sama naročila malo pivo.

Samir je nepremično opazoval njen ihtavi prihod. Nekaj trenutkov je še brskala po torbici in nato na mizo dobila pivo. »Hvala.« Začela si ga je točiti v kozarec. »Kaj, ne boš nič rekel?« je rekla in se začela glasno smejati.

Samirju se je narisal prisiljen nasmešek. »To je potem tvoj prvi Tinder zmenek, si zadnjič napisala?« mu je končno uspelo izdaviati.

»Res je. Vedno sem bila proti tem spletnim novotarijam, ampak na koncu sem jim, kot vidiš, tudi sama podlegla.« Še vedno je nekaj iskala po torbici.

Samir se je spet razgledal po lokalju. Vse je bilo kot prej. Gospod je še vedno v tišini bral svoj časopis in natakaraica je bila še zmeraj zatopljena v telefon.

Tamara je po dolgem iskanju našla svoj tobak, filtre in papirčke za zvijanje ter jih položila na mizo. »In kako je biti športni novinar?« ga je vprašala še vedno malce zmedena.

Samir se je udobneje namestil za mizo. »V redu. Delam od doma, na uredništvo hodim samo na tedenske sestanke. Drugače pa verjetno kot vsaka druga služba. Kar naprej nekaj,« je dodal.

Tamara je kimala njegovim besedam. Hitro ga je ošinila in se posvetila zvijanju cigarete. »Kako pa člo-

vek postane športni novinar? Verjetno se na tako delovno mesto ne da kar prijaviti kot na kakšno drugo? Nisem še videla oglasa z naslovom ‚Iščemo športnega novinarja‘.« Raztreseno je pogledovala po prostoru.

»Res je čisto drugače. Že od nekdaj sem veliko spremljal šport. Klasična zgodba pač. Z očetom sem hodil na nogometne in košarkarske tekme, potem pa sem z leti spoznaval prave ljudi in tako naprej. Poznam kup enih fantov, ki jim je uspelo in zdaj igrajo v prvi slovenski ligi, nekaj pa jih je tudi v tujini. Mučijo se po drugih avstrijskih ligah in tako naprej, ampak zaslužijo pa vseeno nekajkrat več od nas. Kasneje sem hodil na njihove tekme, spremljal nogometne forume in se kdaj zapletel v kakšno debato o nogometu na internetu. Potem me je pa tam opazil neki urednik in me prosil, naj nekaj napišem o zadnjem prestopnem roku v španski ligi. Tako nekako se je začelo.«

Tamara na to ni nič rekla.

»Takrat smo vsi tudi trenirali kakšen šport,« je hitro dodal, kot bi se tega šele zdaj spomnil. »A že na koncu osnovne sem videl, da s tem ne bom nikamor prišel.«

»Kaj si pa treniral?«

»Največ nogomet. Pa vmes plavanje, malo tudi boks, ki sem ga zaradi mame moral večkrat pustiti.« Zasmejal se je in iskal naslednje besede. »Ti mi pa še vedno ne boš povedala, kaj počneš v življenju?«

Tamara se je blago nasmehnila. »Koliko časa pa že to delaš? Verjetno nisi postal novinar takoj po srednji.«

Samir se je odkašljal.

»Ker si rekel, da nisi študiral?« Nekaj sekund je čakala na odgovor, a je videla, da se je začel nerodno presedati. Obraz mu je prekrila blaga rdečica. »Saj je vse v redu, tudi jaz nisem končala faksa.«

»Bil sem vpisan na višjo šolo za menedžment, ampak naredil sem ravno tri izpite ali nekaj takega.«

Naslednjih petnajst minut sta se zatikajoče pogovarjala in ob tem naletela na nekaj tem, o katerih sta imela popolnoma nasprotni poglede. Tamara je vedno oporekala svojim prijateljicam, ko so govorile o pomembnosti t. i. skupnih interesov, ki jih imajo ali nimajo s svojimi fanti, a v tem primeru jim je morala dati prav, saj s Samirjem resnično nista imela niti enega skupnega zanimanja. Hkrati se ji je zdelo, da ima pred sabo tipičen primerek »neuspelega mačotata«, kakor jih je imenovala, torej moške, ki bi radi bili bogati, fizično močni in vedno najglasnejši v prostoru, a jim to iz najrazličnejših razlogov ni uspelo, zaradi česar so se z leti do svoje okolice začeli obnašati vedno vljudneje, toda ne iz kakih plemenitih ali vzvišenih vzgibov, temveč preprostega dejstva, da niso bili sposobni vzdrževati podobe neustrašnega, brezkompromisnega moškega. Še natakarici je bilo hudo ob pogledu nanju, zato je, da bi jima omogočila več zasebnosti, glasbo dala malenkost bolj naglas. Tamari je bilo žal, da ga je pripeljala v enega izmed lokalov, v katere redno zahaja; prijateljica, ki je imela veliko izkušenj s spletnimi zmenki, jo je sicer opozorila, naj tega ne stori, a kot navadno ni poslušala nikogar in je kljub argumentom naredila natančno tako, kot si je sprva zamislila.

»Kaj? Resno misliš, da je nogomet druga najpomembnejša stvar na svetu? Prva je pa kaj? Denar?« mu je odgovorila na njegov kratki monolog o pomembnosti športa v sodobnem svetu in se obenem začudila svojemu ostremu odzivu.

Samir jo je nekaj trenutkov nepremično gledal, saj mu je bila po eni strani, ko je govorila z žarom v očeh, neznansko všeč, po drugi pa mu ni prijalo, da je ravno ta žar razlog, da ga tako neizprosno napada.

»Ne vem, tako se reče. Pa saj veš, koliko pozornosti je namenjene nogometu.«

Njegovim besedam je samo medlo prikimala. »Ne vem, če to ni nevljudno,« mu je rekla po kratkem premisleku, »ime ti je Samir. Od kod so pa tvoji? Si rojen v Sloveniji, ali kako?«

Samirju se je zdelo, da se mu je z vprašanjem hotela nezavedno maščevati za vsa njegova stališča, s katerimi se ni strinjala. »Kot številni so tudi moji starši prišli sem v obdobju Jugoslavije, se tu zaposlili in na koncu ostali. Zdaj sta šla sicer nazaj v Bosno, ampak šele po dobrih tridesetih letih.«

Srepa ga je gledala. »In ti, se imaš za Slovence ali za Bosanca?«

Spet se mi maščuje, je pomislil. »Bolj za Slovence. Tista najbolj klišejska je, da nimamo prave identitete. Nismo ne Bosanci, ne Srbi, ne Slovenci, kar gotovo drži, ampak jaz se počutim domače z vsemi ljudmi, ki so druga generacija priseljencev iz držav bivše Juge. In teh ni malo. V mojem razredu v osnovni šoli je bila polovica takih. Zdaj pa je tako nastala cela kultura. Celu Slovenci hodijo na čefurske zabave.«

»Kaj misliš s tem?«

»Na narodnjake.«

»A ti prav poslušaj turbofolk? Tiste starlete z umetnimi žnabli in joški?« se je zgrozila in se v razočaranju nagnila nazaj.

Takoj mu je bilo žal, da je to sploh omenil. »Kaj naj ti rečem? Pri nas doma je bil vedno prižgan Pink.«

»Pink?« ga je prekinila.

»Pink teve. Kanal, kjer predvajajo tako glasbo.« Namerno ni uporabil besede »narodnjaki«.

»Jaz pa nikoli nisem bila v stiku z vsem tem. Čista Slovenka sem, pa še z vasi. Pri nas res ni bilo čefurjev, če zdaj uporabljava to besedo,« je opravičujoče rekla.

»Seveda, da jo, to pa danes res ni več nobena žaljivka.«

»No, potem sem bila na faksu, spet skoraj sami Slovenci, zdaj pa delam. Tu sicer je nekaj ljudi, ki po narodnosti niso čisto Slovenci, ampak nimajo nič z narodnjaki, vsaj ne da bi vedela.«

»Saj točno to je zanimivo. Danes to sploh ni več toliko povezano z narodnostjo, ampak si eni pač želijo biti del te subkulture, tudi če so Slovenci, drugi pa, ki so čefurji, nočejo imet nič s tem.«

»Pa se družiš kaj s Slovenci? Imaš kakšnega prijatelja, ki ne prihaja iz druge generacije prišlekov iz držav bivše Juge, kakor si se lepo izrazil?« Žal ji je bilo za prejšnje besede.

»Nikoli nisem tako razmišljal. Ampak je res, prav prijatelja nisem imel nobenega. Imam pa seveda veliko znancev. V službi, na treningih in tako naprej. Pa

ti?« jo je vprašal. »Imaš ti kakšno prijateljico čefurko?« Pritajeno se je nasmehnil, saj je vedel, kakšen bo odgovor.

»Kaj naj ti rečem? Dobil si me. V službi jih imam res nekaj in z njimi se krasno razumem. Na kavi med službo smo bile stokrat, zvečer na pivo jih pa ne morem zvleči.«

Samir se je začel glasno smejati.

»Kaj je?« se je začudila.

»Ne moreš čefurke, ki ima moža, zvečer povabit na pivo. Ni šans, da bodo šle.«

»Kako si nesramen,« mu je rekla.

Samir ni vedel, ali misli resno ali pa se ji njegove besede zdijo simpatične. Verjetno nekaj vmes, je pomislil. »Kaj naj ti rečem, če pa je tako. To imajo v sebi. Možu sploh ni treba nič reči. Da bi šla moja mama na pivo s prijateljicami,« odkimaval je z glavo, »še alkohola ne pije.«

Samirja je pogovor s Tamaro popolnoma prevzel, zato sploh ni opazil, da se je lokal vmes dodobra napolnil. Okoli ozkih miz se je stiskalo po pet ali šest gostov, ob točilnem pultu pa so z ramo ob rami stali ljudje in bili že ob osmih zvečer tako zatopljeni v pogovore, kot bi bila ura dve zjutraj. S sunkovitimi gibi glave so pili ta kratke in se vedno znova prijateljsko trepljali po ramenih. Morda je oče mislil na take ljudi, je pomislil, ko je govoril, da smo danes izgubili stik drug z drugim. »Bolje smo se imeli včasih,« je velikokrat rekel, »veliko bolj.« Vedno je povelečeval njihove sindikalne izlete, igranje šaha med malico

in jugoslovansko košarko. »Pojma nimate danes,« je rad rekel.

»Ampak neko službo pa imaš, toliko se ti je uspelo izdati.«

»Ne vem, če sem se s tem ravno izdala. Seveda nekaj delam, ampak ne bom ti povedala, kje, saj moram biti kot ženska pri teh stvareh na žalost previdna.« Ozrla se je po lokalu in globoko zavzdihnila. »Poglej, Samir, res si v redu in vse, ampak mogoče je bila to vse skupaj napaka. Saj sploh ne vem, kaj sem razmišljala. Hotela sem ven iz svojega mehurčka, ki ga imam v tej mali Ljubljani čez glavo, ampak ...« se je za trenutek ustavila in iskala besede, »na primer, sploh nisva omenila, da so moja glavna strast v življenju knjige, da že od otroštva veliko berem. In da ure in ure preživim ob oknu in samo opazujem okolico. In da sem neznansko rada sama. Si ti rad sam? Mislim, da ne. In kdaj si nazadnje prebral kakšno knjigo?«

Samir ni odgovoril.

»Nočem biti nevljudna, ampak točno o tem govorim. Čeprav ne berem več toliko, kot sem, mi knjige vseeno predstavljajo center življenja. Tudi pišem in tako naprej, čeprav nisem še nikdar ničesar objavila.«

»Jaz tudi pišem, pa celo objavljen sem že bil.«

Ob tem se je Tamara prvič v večeru iskreno in glasno zasmejala. »To morda drži, ampak vseeno poslušaj turbofolk, sploh se ti ne sanja, kako tuje mi je to. Jaz pa na primer pri osemindvajsetih pojem v cerkvenem zboru. In še celo pozno sem začela, ko sem imela

krizo, saj sem po nekem neuspelem protestu, ki sem ga organizirala, spet začela hodit v cerkev in se jim pridružila. No, k mašam sem po kakšnem letu nehala hodit, ampak zbor mi je pa ostal ful pomemben del življenja. In tudi doma vseskozi poslušam cerkvene napeve. Bi si lahko predstavljal bit s tako punco?»

V tistem je Tamara opazila, da sta v lokal vstopila njena znanca. Pomahala jima je. »Oprosti, samo pozdravit grem,« je hitro rekla. Pravzaprav sta bila zelo podobna Tamari, samo deset let več sta imela. Tudi na njima je bilo mogoče opaziti sledi rokersko-metalske preteklosti, saj sta oba nosila usnjeni jakni, pod njima črni majici, obute pa sta imela bulerje. Z njegove jakne so visele številne majhne značke, ona je nosila še kratko črno krilo, na nogah pa imela v nepravilnem redu posejanih nekaj manjših tetovaž, ki jim Samir zaradi oddaljenosti ni mogel določiti oblike.

Tamara je drugega za drugim objela. Skupaj so se zrinili do točilnega pulta, kjer je natarica vsake-mu natočila po eno šilce žganja. Tamara se je, kot bi pozabila nanj, začela z njima sproščeno pogovarjati. Tako je minilo slabih deset minut in Samir ni več vedel, kaj naj. Da bi opozoril nase, je vstal in se namenil proti stranišču, saj jih je zaradi majhnosti lokala moral zaobiti. V zmedi mu je pokimala in nakazala, da pride takoj nazaj. A ko se je Samir vračal s stranišča, mu je enostavno rekla: »Pa daj, pridi k nam. Že sto let ju nisem videla.«

Najprej mu je oba predstavila, Nino in Aleša. Vsi trije so bili sredi glasnega pogovora o koncertu, na

katerem so se srečali dober mesec dni nazaj, zato je Samir le stal zraven in jih zbrano poslušal. Natakariča, ki je že od samega začetka opazovala njegov klavirni večer, ga je po nekaj minutah presenetila z vprašanjem, če bi tudi on spil šilce žganja. Nastal je trenutek neprijetne tišine. Kot bi s temi besedami drugim trem potrkala na vest, še posebej Alešu, ki se je že prej odločil, da mora Samirja nekako vključiti v pogovor, a za to še ni našel prave priložnosti. »Kar daj vsakemu enega. Jaz plačam,« je rekel Aleš. Nato so vsi skupaj nazdravili, Nina pa se je prestopila za pol koraka, ravno toliko, da je Samir zdaj resnično lahko stopil v njihov krog. Aleš ga je začel podrobno spraševati, kje sedaj dela in koliko let je že športni novinar. Tudi sam je namreč vsak dan spremljal nogometne rezultate in se s prijatelji redno dobival v lokalu, kjer so gledali vse mogoče športne prenose.

Slabo uro in pol po njunem prihodu v Medvedji šapi ni bilo niti za ped prostora več. Ne samo, da so bile vse mize polne in da je bilo za točilnim pultom skoraj nemogoče naročiti, nekateri gostje so s pijačami v rokah stali v majhnih skupinah, se s cigaretami v rokah glasno pogovarjali in z besedami »oprostite, oprostite« vseskozi iskali pepelnike ter s tem vnašali še več zmede v že tako prenapolnjeni prostor. Natakaričina lica so postajala vedno bolj rdeča, vseskozi se je smejala in s katerim izmed gostov sem ter tja popila kakega kratkega. Samir ni bil vajen take vrste ljudi. Ni se spomnil, kdaj je bil nazadnje v takem lokalu. Morda še nikoli. Večina prisotnih je bila stara med štirideset in petdeset let, a bolj kot njihova sta-

rost ga je presenetilo pomanjkanje kričečih barv in modernih krojev njihovih oblek. Vsa oblačila, ki so jih nosili, so bila narejena iz materialov, ki svetlobo vpijajo, ne pa odbijajo. Pravzaprav je bila barvna skala celega lokala zelo skromna: nekje med sivo in črno. Le on je s svojo zlikano srajco, ki na ulici ne bi bila nič posebnega, nekako izstopal.

V tem trenutku ga je motilo samo Tamarino obnašanje. Popolnoma se je posvetila svojima prijatelje-
ma, poleg tega pa je že prej povedala, da je najbolje, če zmenek kar zaključita. Neki njegov stari znanec je vedno govoril: »Na žalost upanje umira zadnje,« zato je Samir mirno pil svoje pivo in potrpežljivo čakal na nadaljnji razplet večera. Zdaj se jim je pridružil še bradat moški v nekakšnem ribiškem brezrokavniku, kakor ga je Samir imenoval sam pri sebi, ki pa svojih rokerskih let še ni pustil za seboj. S pivom v rokah je zaradi gneče stal izredno blizu Nine in Tamare in Samirju se je zdelo, da se drug drugega dotikajo z boki, nato pa je še Aleš izginil na stranišče, zato mu spet nihče ni posvečal nobene pozornosti. Tamara je to vseeno opazila in mu namenila še enega izmed svojih pogledov, s katerim ga je istočasno vprašala, kako mu gre, in izrazila nekakšno začudenje nad tem, kako se je razvil njun večer. Videl je, da se je Nini in vsiljivcu v ribiškem brezrokavniku z rahlim gibom glave opravičila in stopila pol koraka proti njemu.

»Kaj pa ti tu kot kup nesreče?« ga je vprašala rahlo sarkastično.

»Nič posebnega. Lepo se je napolnilo.«

»Ob petkih je vsakič tako.« Sledil je trenutek nelagodne tišine, ki so ga glasba in glasni pogovori med ljudmi vsaj malce ublažili. »A ti je v redu? Boš zdržal tu z nami?«

Ker je kljub Tamarinim jasnim besedam še vedno gojil upanje, se je znašel v stanju dvoma, ki ga je vodilo v brezplodno interpretiranje njenih besed, iskane skritih pomenov ali celo namigov, ki jih Tamara ni želela deliti z njim. ‚Boš zdržal z nami‘ – si je v nekaj trenutkih večkrat ponovil v glavi. »Seveda, kaj mi je pa tako hudega,« je na hitro rekel.

Tamara mu je pokimala in stopila nazaj do Nine. V tistem se je v Samirja zaletel eden izmed preostalih gostov in ga polil s pivom po srajci. Na koži je nenadoma začutil mrzlo tekočino in za glavo manjšega moškega, ki je nosil podobna oblačila kot Aleš, začudeno pogledal s široko odprtimi očmi. Srce mu je v trenutku začelo razbijati.

»Oprosti,« mu je dejal malce mimobežno, nato pa, ko je opazil njegov pogled, dodal še: »Res nisem hotel.«

Samir bi v tistem trenutku najraje zamahnil, kot so s prijatelji počeli v srednji šoli. Posebej eno poletje so jim stvari ušle izpod nadzora. Izsiljevali so slovenske vrstnike, jim kradli telefone in denarnice. Kasneje je večkrat pomislil, kakšno srečo so imeli, da jih pri tem niso zalotili. Preveč takih zgodb je slišal: ena neumnost, en rop, in neki znanec je šest mesecev preživel v popravnem domu za mladoletnike. Oče mu je vedno govoril: »Kako boš dajal, če ne znaš dobivat,« in ga nekje do štirinajstega leta redno pretepal. Ta

pomembni del njegovega odraščanja se mu je v trenutku zavrtel pred očmi, ko je pred seboj gledal tega malega prestrašenega metalca, kakor mu je rekel sam pri sebi. »Samo pojdi,« mu je končno odvrnil, ko si je s srajce z roko brisal pivo.

Mali metalec je bil presenečen nad njegovim nevljudnim odzivom in se je že namenil naprej, a zdaj se je Samir že dovolj pomiril. Ravno mu ga je še uspelo prijeti pod roko in sklonil se je k njegovemu ušesu. »Vse je v redu,« mu je hladno rekel, kot bi premagoval nekaj v sebi. »Nisem hotel biti idiot.«

Zbegani metalec mu je z nasmehom na obrazu podal roko, kot si jo po tekmi podajo športniki. Samir se je ponosen nase spet pridružil Alešu, s katerim sta nadaljevala debato o nogometu, in nekajkrat spogledljivo pogledal proti Tamari. Vsi so do konca popili svoje pijače, nato pa je Tamara znova pristopila k njemu.

»Mi gremo zdaj do Boruta, tako da ne vem.«

Samir je kljub svoji prejšnji samozavesti samo prikimal, vzel s stola svojo jakno in po notranjih žepih začel iskati denarnico. Vedel je, da je najbolje, če gre enostavno domov.

Bolj predse kot njemu je komaj slišno rekla: »Če hočeš, lahko greš z nami.«

Poskušal se je obnašati povsem normalno, kot da je njeno vabilo pričakoval: »Lahko. Kdo pa je ta Borut? A tip v ribiškem brezrokavniku?«

Tamara se je spet zasmejala. »Spiješ dve pijači pa že žališ ljudi?« je med smehom skimavala z glavo.

»Ampak ja, verjetno imaš prav, ta brezrokavnik bi res lahko nosil kak ribič.«

Aleš se je sklonil do njiju, saj zaradi hrupa kljub bližini ni mogel slišati njunega pogovora. »A naročimo še eno rundo?« ju je vprašal.

»Lahko še eno na hitro,« se je strinjala Tamara, »ampak potem gremo do Boruta, sva rekli z Nino.«

Vsi skupaj, z natararico vred, so nagnili vsak svoje šilce slivovega žganja. Samirju so se zarosile oči in potreboval je trenutek ali dva, da se je spet zbral.

»A boš v redu?« ga je vprašala Tamara in se z ustnicami skoraj dotaknila njegovega ušesa, da je začutil njeno toplo sapo.

Z roko na ustih ji je pokimal.

Tamara si je začela oblačiti usnjeno jakno. »Greš potem res zraven?«

»Pa ja, saj danes nimam nič drugega.«

Ko so stopili ven na slabo osvetljeno ulico, obdano z drevesi, ga je Tamara takoj predstavila Borutu.

»Ti si pa še tak mulec kot moj sin,« mu je rekel in mu čvrsto stisnil roko. Pod ribiškimi brezrokavniki je nosil črno majico z do nerazpoznavnosti spranim vzorcem nekega benda, spodaj je imel oblečeno ohlapno trenirko, obute pa navadne cokle. Samir je pomislil, da njegova konstitucija spominja na kakšnega maserja ali kiropraktika. Bil je malce zalit, a izredno močan, imel je izstopajoč bikovski vrat in, kot je Samir lahko opazil ob stisku roke, odebeljena zapestja. Nedvomno ni hodil na fitnes, tam moški dobi drugačno postavo.

Borut je odklenil vrata svoje škode, se usedel za volan in se, da bi ročno dvignil še druge kljukice, začel stegovati po temni notranjosti avtomobila. Končno so vsi vstopili. Tamara spredaj, Nina, Aleš in Samir pa zadaj, kjer so imeli, zaradi vse krame, ki je ležala po tleh, na že tako ozkih sedežih kolena zdaj že skoraj pri bradah. Borut je pospešil s parkirišča, nato začel divje prehitevati in vmes prevozil nekaj rdečih luči. Njegovi mali škodi, ki je bila zaradi teže petih ljudi zdaj zelo nizka, je med smehom deklet v ovinkih poplesoval zadek, on pa je medtem s privoščljivim nasmehom vseskozi pogledoval po avtomobilu.

Čez dvajset minut so prispeli pred njegov blok. Bil je eden izmed treh ali štirih, ki so bili brez pravega reda postavljeni v majhen park, okrog in okrog pa so samevale ulice, polne vrstnih hiš.

»Kdaj smo pa bili nazadnje pri tebi?« ga je vprašala Tamara.

»Ne spomnim se. Dolgo nazaj,« je odvrnil med izstopanjem.

Nina in Aleš sta se mukoma in smeje skobacala z zadnjih sedežev. Samir je molčal.

»Borut,« je rekla Nina, »daj tole malo pospravi. Res rabiš eno žensko v življenju.«

»Daj no nehaj,« je mimogrede prhnil med iskanjem ključev od stanovanja, ki so v njegovih globokih žepih glasno žvenketali.

Notranjost Borutovega stanovanja je bila zelo podobna notranjosti njegovega avtomobila: povsod so ležali predmeti, za katere se je zdelo, da obstajajo le

za to, da se človek ob njih spotakne. Nina je z mize dvignila očitno nedelujočo napravo z majhnim zaslonom in tremi velikimi gumijastimi tipkami. »In kaj je to, če te smem vprašat?«

»A veš, kako je moja babica vedno pravila za stare čevlje?« je dejal med sunkovitimi izdihi, saj je začel pospravljati kavč. »Ne za nosit ne za v smeti,« je zasopel in nadaljeval s potiskanjem vse mogoče krame na rob kavča ali pa, ko je šlo za večje predmete, na tla poleg tega.

Počasi so se vsi posedli, le Samir je še vedno stal. »Kaj je, lepotec? Usedi se na tisti stol,« mu je rekel Borut, medtem ko je iz kuhinje že začel nositi pijačo.

»Vidim, da si še vedno alkoholik,« je pripomnil Aleš, ko je videl, da je Borut že tretjič prišel s polnimi rokami vina in piva.

Tamara in Samir sta se v tistem ujela s pogledom, saj je med njima sedela samo Nina, ki je bila sklonjena naprej. Za njenim hrbtom ga je komaj slišno vprašala, če je vse v redu. Samirju je prijala njena pozornost, zato je, kot bi se predramil iz sna, pokimal in se ji ob tem nasmehnil.

»Človek je takoj obtožen alkoholizma, če je pripravljen na goste.« Spet so se vsi skupaj zasmejali. Borut se je vrnil v kuhinjo, kjer je začel pomivati kozarce.

»Povej, Samir,« je rekel Aleš, »si že bil kdaj v takem stanovanju?«

»Čisto v redu je,« je ta odgovoril in sramežljivo ošinil odzive na njihovih obrazih.

»A tudi v takem, kjer po stenah visijo slike Lenina in Stalina ter plakati Black Sabbath?«

Samir se je šele zdaj ozrl naokrog. Stene so bile polne vseh mogočih slik in plakatov, večinoma s politično in metalsko vsebino.

»Nehaj, Aleš!« je iz kuhinje zaklical Borut, »se bo tamau še ustrašil.« Naenkrat se je s kozarcem v rokah, ki ga je ravno brisal, prikazal na vratih kuhinje. »A dam gor Cannibal Corpse?«

»Ja, daj,« je rekla Nina in si prižgala cigareto.

Končno je prinesel pet kozarcev, ki so bili, tako kot vse v stanovanju, nabrani z vseh vetrov, ob tem pa še deloma mokri, saj jih ni dovolj natančno obrisal. Aleš je začel natakati vino in jih napolnil skoraj do vrha. Borut je vstavil zgoščenko v stereo iz devetdesetih in končno prisedel. Nazdravili so, in ko je odložil kozarec, si je prvič natančneje ogledal Samirja. Z izrazom, ki je izdajal kanček ošabnosti, in s prekrizanimi rokami na trebuhu mu je rekel: »Pa si res podoben mojemu sinu. Že prej se mi je zdelo.«

»In kje je danes kaj Jure?« je vprašala Nina in prekinila nekajsekundno tišino.

»Mah, kaj jaz vem,« je odgovoril med pogledovanjem v tla in odstranjevanjem muck s svoje trenirke. Razpoloženje se mu je v trenutku spremenilo. »Vem samo, da hodi po nekih zabavah po centru in konzumira dizajnerske droge.«

»Pa dobro, Borut, a mi pa nismo počeli neumnosti? Koliko je zdaj star?«

»Enaindvajset.«

»A kaj študira?«

»Študira, ja,« je odvrnil in se naslonil na stol. »Industrijsko oblikovanje ali nekaj takega. Pa vegetarijanec

je po novem. To se mu zdi revolucionarno, mi je zadnjič razlagal, meni, staremu rokerju. « Odkimaval je z glavo, v naslednjem trenutku pa spet pokazal svojo prejšnjo samozavest: »Si tudi ti vegetarijanec?«

Tamara mu je takoj namenila neodobravajoč pogled, a ga Borut ni opazil.

Samir se je zmedeno razgledal po prostoru: »Seveda ne. Zakaj?« je dejal z glasom, v katerem sta se mešala upornost in sprijaznjenost z dejstvom, da se nekdo tako pogovarja z njim.

»Sem mislil, da so danes vsi mladi vegetarijanci,« je cinično rekel in naredil nov požirek piva. »Koliko si pa star? Saj te je kar nekaj skupaj, ampak po obrazu vidim, da še nisi pravi dec. Si kar mlajši od Tamare, a ne?«

»Borut!« mu je rekla Tamara. »Mislim, da bo počasi dovolj.«

Samir je takoj vedel, da ga je morala v preteklosti že večkrat opozoriti na neprimerne besede. Borut je samo brezbrizno zamahnil z roko in spet srebnil pivo.

»Skoraj petindvajset,« je suho odgovoril Samir.

»Pa kaj ti je spet?« je z razočaranjem v glasu Tamara znova rekla Borutu.

Ta je samo pogledal stran, kot bi čakal, da se bo neprijetna situacija končala sama od sebe.

Nekaj trenutkov je nepremično strmela vanj. »No, a boš kaj rekel?«

»Kaj sem pa takega naredil?«

»Kaj si takega naredil?!« je vzkipela in vprašujoče pogledala vse preostale. »Kaj mahaš tukaj z roko, namesto da bi se opravičil?«

»Zakaj bi se pa moral opravičit?«

V nejeveri je dvignila roke. »Tebi res ni pomoči.«

»Povej mi, prosim, kaj sem naredil tako groznega? Sem ga pač malo zbadljivo vprašal, če je vegetarijanec. A je to res kaj hudega? Saj je velik fant. Poglej njegove sploščene členke. Sigurno je treniral kako borilno veščino.« Obrnil se je proti Samirju. »Povej nam, a je bilo prehudo?«

Samir bi najraje pritrdil Tamari, a mu ponos ni dopustil. »Vse je v redu,« je rekel vidno nezadovoljen. »Sem v življenju že doživel kaj hujšega.«

»A vidiš?« je Borut z razkrečnimi rokami zabrusil Tamari, ki je samo zavila z očmi.

»Pa imaš res sploščene členke,« je ugotovila Nina in vzela v roke njegovo desno dlan. »A to se zgodi, če človek dolga leta trenira borilne veščine? Pa saj je logično.«

»Res je,« je potrdil Samir in dvignil dlani, da so si jih lahko vsi ogledali. »Pa še udrte zobe dobiš. Ampak jaz nisem treniral dovolj dolgo, da bi prišlo do tega.«

»Hvala bogu,« je rekla Tamara. »Kakšni ljudje pa hodijo tja? A vsi gledajo Pink?«

Samir se je pritajeno zasmel. »V tem, v katerega sem jaz hodil, jih je večina res poslušala narodnjake. Sigurno pa obstajajo tudi klubi, kjer ni tako.«

»Ni ti ga treba branit, Tamara,« ji je rekel Borut, »on bo že poskrbel zase. Take sem vedno spoštoval.« Skorajda slavnostno je nazdravil Samirju, ki je prav tako dvignil kozarec, a je obenem vedel, da vse to govori samo iz nasprotovanja Tamari. Težko

si je namreč predstavljal, da bi Borut lahko spoštoval nekega mulca, ki je star približno toliko kot njegov sin. Že ko ga je prvič zagledal v Šapi, je vedel, da pravzaprav pooseblja vse, kar je okolica, v kateri je odraščal in nenazadnje še danes živel, označevala za prostaško in nizkotno: bil je alkoholik, bil je neurenjen, bil je vročekrven in bil je vihrav. V nasprotju z njegovimi starši, ki so zadržanost čislali kot le redkokatero drugo vrlino, je Borut rekel vse, kar mu je padlo na pamet, ne oziraje se na posledice svojih besed. Vedno je stal za svojimi stališči in na to dejstvo vseskozi opozarjal. Na njem ni bilo nič galantnega ali uglajenega. Samirju se je zdelo, da z vsako izjavo prestopi mejo dovoljenega, četudi le za kanček, in s tem opozarja na domnevne protislovnosti nepisanih družbenih konvencij, ki jih je vedno preziral.

»A ni v redu, Borut, da se kdaj podružimo še s kom, ki ni iz našega mehurčka?« ga je podrezal Aleš.

Borut ga je začudeno pogledal. »Kakšnega mehurčka? To mi je zadnjič tudi Jure razlagal, da smo ujetniki nekih mehurčkov.« Vsi skupaj so se začeli smejati. »Ampak saj te razumem,« mu je zadovoljno rekel, »da gremo pač ven iz svojega okolja. Morda res ni slabo, ampak jaz sem malo prestar za vse to. Se ti ne zdi?«

Aleš je le skomignil z rameni.

»Meni je čisto dobro, kjer sem. Ničesar novega ne potrebujem v življenju.« S pogledom je ošinil Samirja, ki se mu je zdelo, da ima Borut na koncu jezika vljudnostno opravičilo, a mu ponos ni dovolil, da bi ga zares izrekel.

»Zakaj tako govoriš?« ga je vprašala Tamara. »Samir je športni novinar. Piše članke v slovenščini, ki jo verjetno obvlada bolje od tebe. Vsaj tako sklepam na podlagi tvojih sporočil.«

Samir se na njene besede ni odzval, Aleš in Nina pa sta komaj zadrževala smeh.

»A tako me boš poniževala tu pred vsemi?« je rekel v šali in ob tem pogledal Samirja. »Da si novinar? Za koga pa pišeš?«

»Za en kup spletnih portalov. Zdaj sem tudi že nekaj urednikoval in tako. Seveda sem na espeju. Nisem nekje zaposlen.«

»In potem očitno veliko spremljaš šport? To je lepo slišat, jaz tudi.« Kimal je sam zase. »Kaj pa glasba? Kaj poslušáš? Menda ne tistega Pinka, ki ga je prej omenila Tamara? Potem ti ni do metala, ki sem ga dal gor? Ali pa cerkvenih zborov, v katerih poje Tamara?«

Ob teh besedah so se Aleš, Nina in Tamara v trenutku zresnili in se kot sveče zravnali na svojih sediščih. Zdelo se je, kot bi v prostoru naenkrat zazevala velika luknja, v katero zdaj vsi strmijo. Samir je takoj razumel, da imajo veliko skupne zgodovine in da mu hočejo s svojim molkom reči: »A spet to počneš?«

Nina je poskušala zamenjati temo. »In vidva sta pravzaprav na Tinder zmenku. Komedijska, da sta se znašla tu.«

»Na Tinder zmenku?« se je začudil Borut. »Ti hodiš na Tinder zmenke?« je razočarano vprašal Tamaro. »Zanj bi si to že mislil, ampak ti ...«

Tamara je bila kar naenkrat povsem obupana in je le tiho rekla: »Zdaj pa že ne vem več, ali bi se smejala ali te nadrla. Pač hodim na Tinder zmenke. Oprosti, ker hočemo nekateri v življenju poskusiti še kaj novega. Da ne bomo vsi ostali v svojih stanovanjih z litri alkohola in nogometom, kakor očitno velja zate.«

»Dobro, nehajta, prosim,« se je vmešala Nina.

»Pa ne moreš neznanca kar tako zmerjat samo zato, ker si ljubosumen. Res mi greš na živce. Hotela sem biti spoštljiva, ampak sam me siliš v to.«

»Tamara, saj Borut verjetno ni hotel biti nevljuden,« je rekla Nina.

Tamara je začela brskati po torbici. »Vem, da sva se o tem že kregala, ampak dovolj te imam.« Na mizo je vrgla majhen zvitek, v katerem so bile očitno droge. »Pa še dizajnerske so,« je zajedljivo dodala.

»A nimaš ti vedno kokaina?« jo je vprašala Nina.

»Ja, Tamara, a nimaš ti vedno kokaina? Kakšno butasto vprašanje,« je odvrnil Borut in se namenil proti kuhinji. Nina je vse začudeno pogledala, češ kaj se tu dogaja.

Tamara pa je samo zmajala z glavo. »Kot z otrokom, resno ti pravim, kot z otrokom.« Globoko je izdihnila in se odpravila za njim. V ozadju so še vedno igrali Cannibal Corpse in zunaj se je slišalo oddaljeno zavijanje sirene. Še trenutek ali dva so bili vsi trije tiho, potem pa je Nina rekla: »Ne vem za vaju, ampak jaz si bom pripravila eno črtico.« Vzela je folijo z mize in jo začela odpirati.

Ko sta se Tamara in Borut po nekaj minutah vrnila iz kuhinje, je na enem izmed okrasnih krožnikov, ki so ležali vsepovsod, že čakalo pet lično narejenih črtic. Oba sta se usedla nazaj za mizo in krožnik so najprej ponudili Borutu.

»Počakajte malo, da se privadim.« Vsi so ga gledali, ko je iz škatlice počasi izvlekel cigareto, pobral z mize vžigalnik in si jo prižgal. Kot bi se prikrito hotel opravičiti, je dejal: »A bomo eno viljamovko?«

Iz kuhinje je prišel s petimi majhnimi kozarci in steklenico viljamovke, v kateri je kot na kakšni nadrealistični sliki plavala nabrekla hruška. S hitrimi gibi je do roba napolnil vseh pet. Vsi skupaj so nazdravili.

Potem se je Nina presedla k Borutu in Samir je takoj opazil, da so vsaj oni trije – Nina, Aleš in Borut – stari in resnično dobri prijatelji. Zdelo se mu je, da govorita o njegovem sinu ali propadlem zakonu, ni slišal natančno, ker sta skoraj šepetala, a po Borutovi telesni govorici je prepoznal, da vedno znova izraža svojo nemoč nad nečim. Aleš si je medtem zvil džojnt, se udobno zleknil na kavč in ga kadil z zaprtimi očmi. Ko se je Tamara vrnila s stranišča, je enostavno prisedla k Samirju.

»No, si že bil kdaj na takem Tinder zmenku?«

Samir se je odzval s smehom.

»Resno te vprašam.«

»Seveda nisem bil. Ko si na zmenku, si ponavadi v dvoje, če pa bi po nekem naključju kdo prisedel, nedvomno ne greš kar v neko stanovanje na rob Ljubljane, in to k človeku, ki te sploh ne mara.«

»Ti ni v redu zaradi Boruta?«

»Ma ne, saj je okej, je pa res malo čudno. Saj si sama videla.«

»Kaj naj ti rečem? Mogoče se lahko tolažiš s tem, da je njemu ob tem najteže,« mu je predlagala, potem ko je z mize spet dvignila svoj kozarec z vinom.

»Aleš, zbudi se. Pa daj, normalno se usedi,« je rekla Nina, ko sta se z Borutom nehala pogovarjati.

Aleš je res skoraj ležal na kavču in se ob njenih besedah pomel po obrazu. »Saj nisem spal.«

»Ampak buden pa tudi nisi bil,« mu je odvrnila.

Vsi so se spogledali in Samir je jasno videl, kako je Borut z rahlim dvigom brade Tamaro vprašal, ali se večer odvija po njenih načrtih.

»Kaj bomo potem s to črtico, Borut?« ga je šaljivo vprašala Nina.

Ker se je še vedno počutil ranljivega, je brez pomišljanja naredil isto, kar so vsi drugi že nekaj minut prej: z mize je vzel pripravljeni tulec in hlastno potegnil.

Čeprav je bil petek, so bile čisto vse luči v stanovanjih in hišah, ki so jih lahko videli skozi okno dnevne sobe, že dolgo ugasnjene. Naselje je bilo potopljeno v temo in zdelo se je, da so bili edini, ki jim je nekaj preprečevalo, da bi pomirjeni odšli domov.

»Kaj bomo danes?« je vprašala Nina. »Bomo kar cel večer tu?«

»Pojdimo nekam,« je predlagala Tamara. »Borut, a nimaš ti tu nekje v bližini nekega prijatelja, ki ima včasih zabave v svoji garaži? Saj še nisem bila tam,

ampak večkrat si govoril o njem in enkrat sem ga spoznala, se mi zdi.«

»Karl,« ji je odgovoril. »Samo malo naprej je. Lahko gremo pogledat. Sicer ga moram najprej poklicat, ampak mislim, da bi morali biti tam. Saj je petek.«

Po klicu, med katerim jih je Karl vse povabil k sebi, so začeli vstajati in pobirati svoje stvari. Samo Samir je nepremično obstal s prekrižanimi rokami.

Borut je ugašal luči in končno ugasnil tudi glasbo – ki je Samir ni mogel več poslušati – ter nekaj kozarcev celo odnesel v kuhinjo.

»A ti pomagam pomit?« ga je vprašala Nina.

»Bom jutri, zdaj sem pijan,« je rekel med smehom in zmedenim iskanjem cigaret, ključev in jakne. Počasi so izstopili in Samir, ker je bil prvi zunaj, je na hladnem stopnišču prižgal luč. Ko se je obrnil, je videl, kako sta mu Nina in Aleš sledila, le Tamare in Boruta ni bilo nikjer. Postali so tam nekaj trenutkov, potem pa je Aleš rekel: »Ja, kje pa sta zdaj onadva?« Že je hotel spet stopiti skozi priprta vrata stanovanja, v tistem pa ga je Nina prijela pod roko in rekla:

»Pusti ju. Saj sem ti povedala, kaj se je dogajalo na rojstnem dnevu od Anžeja.«

Na parkirišču so se v sproščenem pogovoru vsi skupaj namenili do Borutovega avtomobila. Samir se je ustavil tri korake pred njim, Borut pa ga je že odklepal.

»Kako je zdaj, mulo? Te je strah vozit se s pijanim človekom?«

Samir je s pogledom ošinil Tamaro.

Borut je to s koticom očesa opazil in odvrnil:
»Imaš prav, neham, saj si mi čisto simpatičen. Gremo naprej pit.«

Vožnja res ni bila dolga, a peljali so se izven Ljubljane. Samir še nikdar ni bil tu, vsaj tako je v tistem trenutku mislil. Nikjer več ni bilo nobenega sledu o socialističnih blokkih, obkrožale so jih samo dolge ulice podeželskih vrstnih hiš.

Na Karlovem prašnem dovozu je bilo brez pravega reda parkiranih pet ali šest avtomobilov, še eden pa je olupljen do skeleta in dvignjen na opekah sameval pred garažo. Iz nje se je slišalo zavijanje električnih kitar in glasno govorjenje očitno močno alkoholizirane družbe. Samir je takoj opazil, da je bila hiša večkrat prezidana brez pravega načrta, najbolj izstopajoč del pa se je dvigal prav nad garažo, saj so nanjo postavili leseno krpanko iz desk, s katero so hišo povečali za eno sobo. Zaradi pomanjkanja prostora na dvorišču je lahko Borut nanj parkiral samo polovico svojega avtomobila, z zadnjima dvema kolesoma pa je moral ostati na cesti. Vsi so izstopili. Tamara je stopila ob Samirja in ga sočutno pogledala.

Najprej so obšli pesjak, v katerem je nemški ovčar zaradi njihovega prihoda begal sem in tja, v garažo pa se je vstopilo skozi stranska vrata, ki so bila ob takih priložnostih vseskozi odprta. Z njih je visela debela veriga.

Notri je bilo približno deset ljudi. Prej kot za garažo je šlo za avtomehanično oziroma avtoličarsko delavnico, ki je imela na eni strani dolgo delovno po-

vršino, polno najrazličnejšega orodja, po tleh pa so ležali avtomobilski odbijači, dvigalke, izruvani žarometi, iz katerih so molele žice, in še kup predmetov, ki jih Samir ne bi znal imenovati. Zdelo se je, kot da je bila vsa ta neorganizirana navlaka prej na sredini prostora, zdaj pa jo je Karl – podobno kot Borut prej – samo odrinil ob rob, namesto nje pa postavil veliko leseno ploščo na starih opekah, ki je bila tako široka, da je morala cela družba v polkrogu sedeti samo na desni strani garaže. Eni so pijačo odlagali nanjo, drugi pa so jo, ker so bili od mize preveč oddaljeni, med požirki polagali kar na tla. Nad njimi je nadležno svetila gola žarnica, ki je na zelenem kablu visela s stropa. Karl je takoj vstal. Po ustroju je bil izredno podoben Borutu. Tudi on je nosil sprano majico nekega metalskega benda in imel obute cokle, a v nasprotju z Borutom je namesto trenirke nosil ohlapne kavbojke, ki so mu visele z riti. Skoraj vsi drugi moški v prostoru so bili na prvi vtis zelo podobni Karlu – le malo manj debeli. Med njimi so bile tudi tri ženske, dve izmed njih očitno puncici ali ženi Karlovih prijateljev, tretja pa je izstopala od preostalih prisotnih, saj je bila stara čez sedemdeset let, popolnoma zanemarjena in predvsem pijana, kar je postalo očitno že takoj, ko so vsi skupaj vstopili v garažo, saj se je skozi svoja škrbasta usta začela nenadzorovano smejati.

»A toliko vas je?« je vprašal Karl. »Kam naj vas pa vse dam?« Začel je stikati med vso kramo in najprej našel neki polomljen pisarniški stol. »Na tem ne more sedet moški,« ga je ponudil Nini.